

Sygn. akt IV KZ 59/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 października 2015 r. zażalenia **M. B.** na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lipca 2015 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, złożonego przez M. B. w dniu 23 listopada 2014 r., legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera nieuzupełniony w wyznaczonym terminie 7 dni, płynącym od doręczenia skazanemu wezwania w dniu 12 czerwca 2015 r., brak formalny polegający na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez adwokata (art. 545 § 2 k.p.k.) – w sytuacji, gdy wyznaczony obrońca z urzędu poinformował, iż nie stwierdził podstaw do wystąpienia z wnioskiem.

W zażaleniu złożonym na przytoczone zarządzenie M. B. podniósł, że wyznaczony mu z urzędu obrońca nie skontaktował się z nim, gdy tymczasem zarzuty skazanego oraz dokumenty, którymi dysponuje przemawiają za wzruszeniem prawomocnego wyroku, który jego zdaniem jest niesłuszny z powodów, jakie podaje w treści zażalenia. Na podstawie powyższego skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania „poprzez wskazane wnioski dowodowe”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 28 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.) ocena czynności procesowych, jako podjętych skutecznie przed wejściem w życie tej ustawy w dniu 1 lipca 2015 r., następuje według przepisów dotychczasowych. Podkreślić jednak trzeba, że treść istotnych dla niniejszego rozstrzygnięcia przepisów art. 545 § 2, art. 84 § 3, art. 120 § 1 i 2 oraz art. 530 § 2 k.p.k., a więc odnoszących się do powinności sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot profesjonalny, jak również postępowania obrońcy wyznaczonego z urzędu w postępowaniu o wznowienie oraz procedury uzupełniania braków formalnych pisma procesowego i postępowania sądu, nie uległy zmianie.

W powyższym świetle argumenty zażalenia okazały się bezzasadne, jako że w rozważanym postępowaniu dopełniono wszelkich wymogów proceduralnych zmierzających do udzielenia skazanemu pomocy prawnej w celu umożliwienia mu wystąpienia z wnioskiem o wznowienie, spełniającym formalny wymóg określony w art. 545 § 2 k.p.k. Sam natomiast wnioskodawca, we własnym zakresie, wymogu tego nie dopełnił w zakreślonym terminie.

Trzeba podkreślić, że obrońca wyznaczony z urzędu uprawniony jest zarówno do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, jak i do poinformowania sądu o braku ku temu podstaw prawnych. Rozwiązanie takie podyktowane jest nadzwyczajnym charakterem tego środka zaskarżenia, jego sformalizowaną naturą, co uzasadnia niezbędność wymogu sporządzenia wniosku przez wyspecjalizowany podmiot, który jest w stanie – inaczej niż strona – ocenić prawne uwarunkowania wystąpienia z tym wnioskiem. Dla dokonania oceny tych uwarunkowań, wynikających z przepisów art. 540 – 541 k.p.k., nawiązanie bezpośredniego kontaktu obrońcy z wnioskodawcą nie zawsze jest bezwzględnie konieczne. Podniesione w zażaleniu argumenty niezbędności tej nie wykazują. Wywód koncentruje się na wskazaniu błędów procesowych i faktycznych prawomocnego wyroku skazującego, do których badania Sąd Najwyższy nie jest w niniejszym postępowaniu uprawniony.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc